

ромеитѣ? Исперихъ бѣ довелъ тукъ почти всички унугундури — племето, отъ което бѣше и неговиятъ родъ Дуло, довелъ бѣ и много челяди отъ кутригуритѣ и утигуритѣ, но не можеше да дигне повече отъ двадесетъ хиляди въоръжени мъже отъ своитѣ и отъ славянскитѣ племена, които държеше въ покорство и чрезъ омазата имъ къмъ ромеитѣ.

Въ такива часове на тревожна размисълъ предъ притворенитѣ очи на Испериха оживяваше споменътъ за великото българско господарство по широкитѣ степи отвъдъ Понтийското море и чакъ до Кавказкитѣ планини, когато ювиги ханъ на всички българи бѣше неговиятъ дѣдо Орканъ и после баща му Кубратъ. Всичко бѣ рухнало въ несговоръ и вражда между петимата синове на Кубрата. Злиятъ и свадливъ Батбай, най-стариятъ, прогони четиримата, а тѣ — Котрагъ, Алцекъ, Куверъ и самиятъ той — Исперихъ, се прѣснаха на изтокъ, на западъ и на югъ, скитници безъ родина.

Въ своя споменъ за напуснатата родна земя Исперихъ винаги виждаше образа на по-малкия си братъ Куверъ, хубавъ и скъпъ образъ, винаги озаренъ отъ свѣтлата радостъ на детскитѣ игри, на щастливитѣ мллади години. Тѣ се бѣха родили въ една година и отъ една утроба и бѣха нераздѣлни до часа, въ който всѣки трѣбваше да трѣгне по тъмнитѣ пѣтеки на собствената си съдба. Тѣ бѣха слѣзнали заедно до устието на Дунава, но тукъ нѣмаше мѣсто за ордитѣ на двамата братя, и Куверъ бѣ повелъ по незнайни пѣтища на западъ своитѣ люде — около две хиляди челяди също отъ племената кутригури, унугундури и ути-

гури. О, ако поне тѣ двамата бѣха останали заедно! Да можеше Исперихъ да събере въ единъ викъ своята скръбъ по любимия братъ, всичкитѣ си грижи за утрешния день на своя народъ и на новата си държава, тоя викъ на обичъ, на скръбъ и тревога би се чулъ вдънъ земя. Тоя братски зовъ би се чулъ на всички страни, би го чулъ и Куверъ. Ако тѣ, двамата братя, бѣха заедно въ тая благословена земя, която бѣ станала вече родина на много български деца, нѣмаше да има опасенъ врагъ за новата българска държава.

Най-сетне Исперихъ реши да изпрати по следитѣ на Куверъ и на неговата орда свои люде. Той избра десетмина вѣрни и храбри мъже, малка дружина конници, за да могатъ незабелязано да минаватъ презъ чужди земи.

— Намѣрете го, — рече имъ той, — да зная поне кѣде е. И кажете му, че моитѣ прегръдки сж винаги отворени за него.

Трѣгна малката дружина по отвъдния брѣгъ на Дунава, все нагоре, срещу течението на рѣката. Ала мина много време и не се върна нито единъ отъ малката дружина. Исперихъ изпрати втора дружина отъ десетъ души конници, тоя пѣтъ право на западъ отъ Плиска. Тѣ преминаха рѣката Окусъ или Искъръ — западната граница на България, и продължиха да вървятъ още много дни и нощи все на западъ, докато навлѣзнаха между чужди, враждебни славянски племена, които не говорѣха езика на българскитѣ славяни, и тукъ тѣ бидоха избити до единъ. Като не получи никаква вѣстъ и отъ тѣхъ, Исперихъ избра трета дружина конници, на които каза: